

Handbok

för tillämpningen av förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande

Innehållsförteckning

I. Inledning: Det europeiska civilrättsliga förfarandet	4
II. Det nya förfarandets tillämpningsområde	8
1. Territoriellt tillämpningsområde	9
2. Materiellt tillämpningsområde	9
2.1 Privaträttens område	10
2.2 Gränsöverskridande fall	11
3. Tillämplighet i tiden	12
4. Behörighet	12
III. Förfarandet för att utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande	14
1. Ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande	15
1.1 Fordrans belopp och ränta	15
1.2 Grunden för talan och beskrivning av bevisning	16
1.3 Behöriga domstolar	17
1.4 Att lämna in en ansökan	17
2. Genomförande av förfarandet inför domstolen	17
2.1 Ändring eller rättelse	18
2.2 Avvisning av ansökan	18
3. Utfärdande och delgivning av ett europeiskt betalningsföreläggande	19
3.1 Att fylla i formulär E	19
3.2 Utfärdande av ett europeiskt betalningsföreläggande – tidsfrister	19
3.3 Delgivning av svaranden (kommissionen)	20

4. Bestridande – svarandens rättigheter/möjligheter	22
4.1 Bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet	22
4.2 Verkställbarhet	22
5. Möjliga korrigerande åtgärder/försvar för parterna	23
5.1 Vad kan sökanden göra om ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande är ofullständig, innehåller ett fel, kräver ändring eller avvisas?	23
5.2 Vad kan en gäldenär göra i ursprungsmedlemsstaten när ett europeiskt betalningsföreläggande utfärdas?	24
IV. Erkännande och verkställbarhet av europeiska betalningsförelägganden i andra medlemsstater	26
1. Allmänna principer	27
2. Inlämnande av en verkställighetsansökan	27
3. Översättning	28
4. Hinder mot verkställighet	28
4.1 Hinder mot verkställighet (artikel 22)	28
4.2 Vilandeförklaring eller begränsning av verkställigheten (artikel 23)	29

I. Inledning: Det europeiska civilrättsliga förfarandet

Genom förordning 1896/2006 infördes det första riktiga europeiska civilrättsliga förfarandet – förfarandet för att utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande. Den föregicks av förordningen om en europeisk exekutionstitel, vars viktigaste konsekvens var att verkställighetsförfarandet (exekvatur) avskaffades för domar utfärdade i en annan EU-medlemsstat för vissa kategorier av civilmål, under förutsättning att vissa garantier avseende förfarandet uppfylls och att detta bekräftas av lämplig myndighet i ett föreskrivet intyg. Däremot är den europeiska exekutionstiteln ett intyg som gäller en dom (eller en officiell handling eller förlikning) utfärdad genom ett nationellt förfarande, medan det europeiska betalningsföreläggandet kan utfärdas endast genom ett och samma förfarande som är gemensamt för 26 medlemsstater. För frågor som inte regleras i förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande är nationell lagstiftning subsidiärt tillämplig. Kort efter förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande antogs ytterligare en förordning om ett europeiskt civilrättsligt förfarande, nämligen förordningen om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande. Dessa tre förordningar innebär en praktisk tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande av domar på privaträttens område. Syftet med förordningarna är att förenkla och snabba på det gränsöverskridande erkännandet och verkställigheten av borgenärs rättigheter i EU. I det avseendet bidrar förordningarna både till att bygga upp ett genuint område med rättvisa i Europeiska unionen och till att förverkliga den inre marknaden.

Vart och ett av förfarandena har sitt eget tillämpningsområde – alla kan inte användas i varje gränsöverskridande civilmål.

Om målet redan har avgjorts av en behörig domstol, eller om fordran har sin grund i en officiell handling eller förlikning och behöver verkställas utomlands, kan en begäran om en europeisk exekutionstitel lämnas till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där domen, den officiella handlingen eller förlikningen har sitt ursprung. En förutsättning är att ärendet gäller en obestridd fordran.⁽¹⁾ Detta är det enda europeiska förfarandet (av de tre nämnda) som är utformat för att verkställa en befintlig dom eller en inför domstol ingången förlikning. En fordringsägare kan använda en officiell handling som bevis för en fordran inom ramen för ett europeiskt betalningsföreläggande eller ett europeiskt småmålsförfarande.

En gränsöverskridande fordran måste lämnas till en domstol som är behörig enligt europeisk och/eller nationell lag.⁽²⁾ En sådan fordran kan väckas i enlighet med det nationella förfarande som är tillämpligt eller enligt något av de europeiska förfarandena, förutsatt att relevanta villkor är uppfyllda.

⁽¹⁾ Se Handbok för tillämpningen av förordningen om en europeisk exekutionstitel: http://ec.europa.eu/civiljustice/publications/docs/guide_european_enforcement_order_sv.pdf.

⁽²⁾ Se rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ("Brüssel I"), EGT L 12, 16.1.2001, s. 1.

Om fordran (exklusive ränta och kostnader) inte överstiger 2 000 euro kan både ett europeiskt betalningsföreläggande och ett europeiskt småmålsförfarande övervägas. Om svaret sannolikt kommer att bestrida kravet är det däremot tillrådligt att använda det europeiska småmålsförfarandet, eftersom en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande kan avisas genom en enkel invändning från svaret. Men det finns inget i förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande som förhindrar att käranden ändå väljer förfarandet med ett europeiskt betalningsföreläggande i detta läge.

Om fordran (exklusive ränta och kostnader) överstiger 2 000 euro kan endast förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande användas, förutsatt att villkoren för tillämpning av den förordningen är uppfyllda.

Ett europeiskt betalningsföreläggande kan endast användas för penningfordringar avseende angivna belopp som har förfallit till betalning när ansökan lämnas in, medan det europeiska småmålsförfarandet även täcker in andra typer av fordringar.

Förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande föreskriver ingen domstolsförhandling. Förfarandet är helt skriftligt, förutom om föreläggandet bestrids. Då kan en domstolsförhandling genomföras enligt nationella förfaranden. Det europeiska småmålsförfarandet är normalt skriftligt men den förordning som inrättar småmålsförfarandet tillåter domstolsförhandling vid behov.

Förfarandet för att utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande är frivilligt i den meningen att kâranden kan välja att använda det i stället för någon annan av de metoder som kan användas för samma fordran. Om en behörig domstol avvisar en ansökan förhindrar detta inte sökanden från att driva kravet igen genom lämpliga förfaranden, bland annat ett europeiskt betalningsföreläggande, och även inför samma domstol som avslag ansökan.

II. Det nya förfarandets tillämpningsområde

1. Territoriellt tillämpningsområde

Förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande gäller i alla medlemsstater utom Danmark. Detta innebär att ingen kan ansöka om ett europeiskt betalningsföreläggande i en dansk domstol och att ett europeiskt betalningsföreläggande inte verkställs i Danmark.

2. Materieellt tillämpningsområde

Förfarandet med ett europeiskt betalningsföreläggande ska tillämpas på privaträttens område i gränsöverskridande fall, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om. Fall som uppfyller kraven enligt förordningen får behandlas av de domstolar som utsetts som behöriga i relevant medlemsstat.

Förordningen i sig definierar inte typen av ärende inom privaträttens område. Däremot utesluter den uttryckligen följande kategorier av ärenden från sitt tillämpningsområde: skattefrågor, tullfrågor och förvaltningsrättsliga frågor samt statens skadeståndsansvar för handlingar och underlåtenheter vid utövandet av offentliga maktbefogenheter. Domstolen behöver därmed inte avgöra om ett sådant ärende är av privaträttslig natur.

2.1 Privaträttens område

EG-domstolen har konsekvent framhållit att begreppet "privaträttens område" måste tillmätas en självständig betydelse mot bakgrund av den berörda gemenskapslagstiftningens syften och uppbyggnad samt de allmänna principer som gemensamt kan härledas ur de nationella rättsordningarna som helhet (domen i mål C-29/76 LTU Lufttransportunternehmen GmbH & Co KG mot Eurocontrol, REG 1976, 1541). Domstolen konstaterade att två faktorer är av betydelse vid avgörandet av om en tvist är av privaträttslig natur, nämligen

- föremålet för tvisten, och
- karaktären på rättsförhållande mellan de berörda parterna.

Beträffande tvister där en av parterna är en offentlig myndighet angav domstolen att en fråga inte kan hänföras till privaträttens område om den rör en tvist mellan en offentlig myndighet och en privatperson, om den förstnämnda utövar en offentligrättslig maktbefogenhet. Domstolen gör således åtskillnad mellan *acta iure imperii*, som faller utanför begreppet "privaträttens område", och *acta iure gestionis*, som *e contrario* omfattas av detta begrepp. Gränsdragningen mellan *acta iure imperii* och *acta iure gestionis* är inte alltid lätt att göra. Följande hållpunkter har vuxit fram genom domstolens praxis.

I domen i Eurocontrol-målet konstaterade domstolen att indrivning av avgifter som ett privat rättssubjekt ska erlägga till ett offentligt organ som inrättats genom ett internationellt avtal för utnyttjande av detta organs utrustning och tjänster, särskilt när ett sådant utnyttjande är obligatoriskt och avgifterna fastställts ensidigt, inte var en fråga som omfattades av "privaträttens område".

I domen i Rüffer-målet (C-814/79 Nederländerna mot Rüffer, REG 1980, s. 3807) kom domstolen fram till att en fartygsägares krav på indrivning av kostnader som uppstått i samband med bärgningen av ett fartyg som varit inblandat i en kollision inte heller var en fråga som omfattades av "privaträttens område".

I domen i Sonntag-målet (mål C-172/91, REG 1993, s. I-1963) bekräftade domstolen att en talan om ersättning för skada som drabbat en enskild till följd av ett brott är civilrättslig till sin natur. En sådan talan faller dock ändå utanför begreppet "privaträttens område" i sådana fall där skadevällaren är att betrakta som en offentlig myndighet som handlat inom ramen för sin myndighetsutövning (i målet i fråga ansågs det att en lärare i sin undervisning av elever inte omfattas av uttrycket "utövar en offentligrättslig maktbefogenhet").

I Gemeente Steenberg-domen (mål C-271/00, REG 2002, s. I-10489) fastslog domstolen att begreppet "privaträttens område" omfattar en regresstalan som ett offentligt organ har väckt mot ett privat rättssubjekt för att återfå belopp som det har erlagt såsom

socialt bistånd till denna persons tidigare maka och till hans barn, såvida grunderna för talan och de närmare bestämmelserna om hur talan i fråga ska väckas och föras regleras genom allmänna bestämmelser om underhållsskyldighet. Såvida regresstalan väcks med stöd av bestämmelser genom vilka lagstiftaren har givit det offentliga organet en särskild befogenhet kan talan inte anses vara hänförlig till "privaträttens område".

I *Préservatrice foncière*-domen (mål C-266/01, REG 2003, s. I-4867) kom domstolen fram till att begreppet "privaträttens område" omfattar en talan som en konventionsstat har väckt mot ett privaträttsligt subjekt om fullgörelse av ett privaträttsligt borgensavtal, vilket ingåtts för att göra det möjligt för en annan person att ställa en av staten krävd och definierad säkerhet, under förutsättning att rättsförhållandet mellan borgenären och borgensmannen, såsom det följer av borgensavtalet, inte innebär ett utövande av maktbefogenheter som avviker från de rättsregler som gäller i förhållanden mellan enskilda.

I *Frahuil/Assitalia*-domen (mål C-265/02, REG 2004, s. I-1543) konstaterades att en talan som väckts, med stöd av ett juridiskt övertagande av rättigheter, mot en importör som var skyldig att erlägga tullar, av en borgensman som erlade dessa tullar till tullmyndigheterna i enlighet med ett borgensavtal, enligt vilket denne gentemot dessa myndigheter åtog sig att ansvara för att det transportföretag som huvudgäldenären ursprungligen hade gett

i uppdrag att betala skulden, måste anses omfattas av uttrycket "på privaträttens område".

I *Lechouritou*-domen (mål C-292/05, REG 2007, s. I-1519) bekräftade domstolen att en talan om ersättning för skador som orsakats i krigstid av statliga väpnade styrkor inte omfattas av begreppet "privaträttens område".

2.2 Gränsöverskridande fall

Förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande gäller endast gränsöverskridande fall. Enligt artikel 3 i förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande avses med gränsöverskridande fall ett fall där åtminstone en av parterna har sin hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan stat än den medlemsstat där den domstol vid vilken väckts är belägen. I vissa situationer ger denna bestämmelse även sökande hemmahörande utanför EU (dvs. som varken är bosatta eller stadigvarande vistas i en medlemsstat) rätt till prövning enligt förfarandet för att utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande: om gäldenären är bosatt eller stadigvarande vistas i en annan medlemsstat än den där den behöriga domstolen finns kan även en sökande hemmahörande utanför EU lämna in en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande, eftersom villkoren för parterna enligt artikel 3 uppfylls. Även en borgenär som är bosatt eller stadigvarande vistas i en annan medlemsstat än den där den behöriga domstolen finns får ansöka om ett europeiskt

betalningsföreläggande mot en svarande som är bosatt eller stadigvarande vistas utanför EU.

Hemvisten ska avgöras i enlighet med begreppet hemvist såsom det definieras i förordningen om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (förordning (EG) nr 44/2001, "Bryssel I"). I praktiken fastställs parternas hemvist eller stadigvarande vistelseort på grundval av uppgifter som sökanden lämnat i formulär A. Eftersom en inledande prövning av en ansökan kan göras med ett automatiserat förfarande räcker det att kontrollera att den angivna adressen för en av parterna är i en annan medlemsstat än den där den behöriga domstol finns vid vilken målet har anhängiggjorts. Om domstolen tvivlar på att de uppgifter som lämnats är korrekta kan den dock välja att begära att käranden ska rätta eller komplettera uppgifterna.

Parternas hemvist eller stadigvarande vistelseort bedöms när ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande lämnas in. Enligt artikel 3.3 är den relevanta tidpunkten för att avgöra om det föreligger ett gränsöverskridande fall när ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande lämnas in och inte när de händelser fordran grundar sig på ägde rum.

3. Tillämplighet i tiden

Förordningen om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande har gällt i alla medlemsstater som är bundna av förordningen sedan den 12 december 2008. Förfarandet som sådant har bara varit tillgängligt sedan detta datum, men det går att använda ett europeiskt betalningsföreläggande i alla relevanta tvister, även i fall där de händelser som ledde till tvisten inträffade före den 12 december 2008. Detta förutsätter dock att fristen för den berörda fordran inte har löpt ut enligt lagstiftningen i den anmodade domstolens land.

4. Behörighet

Behörighet för fordringar enligt förfarandet för att utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande ska fastställas i enlighet med förordning (EG) nr 44/2001, med ett undantag: när fordran gäller ett avtal som ingåtts av en person, konsumenten, och svaranden är konsumenten, ska endast domstolarna i den medlemsstat där svaranden har sin hemvist i den mening som avses i artikel 59 i förordning (EG) nr 44/2001 vara behöriga.

III. Förfarandet för att utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande

III. Förfarandet för att utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande

1. Ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande

1.1 Fordrans belopp och ränta

Enligt artikel 7.2 b ska en ansökan innehålla fordrans belopp, inbegripet huvudfordran samt i förekommande fall ränta, avtalsvite och kostnader. Huvudfordrans belopp och eventuellt avtalsvite ska vara det som har förfallit till betalning när ansökan lämnas in och som anges i formulär A i avsnitten 6 och 8.

Uppgifter om räntan och den period för vilken ränta krävs ska anges i avsnitt 7 i formulär A. Det finns inget krav på att ett räntebelopp ska anges. Enligt anvisningarna för ifyllande av formulär A bör den sista datumrutan lämnas tom om ränta begärs för tiden fram till domstolens avgörande.

I formulär E ska domstolen ange det totala belopp som ska utbetalas av svaranden eller svarandena. Förordningen säger inget om huruvida ränta kan krävas efter detta datum.

Samma överväganden gäller när lagstadgad ränta automatiskt läggs till kapitalbeloppet enligt lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten. I enlighet med artikel 7.2 c behöver sökanden då inte ange räntesatsen och den tidsperiod för vilken ränta yrkas.

Uppgifter om kostnader ingår i avsnitt 9 i formulär A. De huvudkostnader som avses här är domstolsavgifter, men enligt anvisningarna för ifyllande av formulär A kan andra kostnader vara t.ex. arvode till sökandens ombud eller kostnader i samband med det administrativa förfarandet. Enligt artikel 25 kan domstolsavgifter omfatta avgifter som ska erläggas till domstolen och vars storlek fastställs i enlighet med nationell lagstiftning. Anvisningarna klargör också att om det exakta beloppet för domstolsavgifterna inte är känt av sökanden kan rutan för beloppet lämnas tom och kommer då att fyllas i av domstolen.

1.2 Grunden för talan och beskrivning av bevisning

Enligt artikel 7 ska en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande innehålla grunden för talan, inbegripet en redogörelse för de omständigheter som åberopas till grund för fordran och, i förekommande fall, för den ränta som yrkas. En beskrivning av den bevisning som styrker fordran ska också ingå.

Det anges inte i förordningen hur detaljerad en sökandes beskrivning ska vara och inte heller hur en domstol ska genomföra prövningen av en fordran. Däremot klargörs det att prövningen av en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande inte behöver göras av en domare och att prövningen enligt artikel 8 får ges formen av ett automatiskt förfarande. Domstolarna ska pröva ansökan på grundval av uppgifterna i ansökningsformuläret.

När sökanden fyller i en ansökan ska han eller hon lämna upplysningar som är tillräckliga för att svaranden ska kunna göra ett välgrundat val att antingen bestrida fordran eller att lämna den obestridd. Ansökan ska också innehålla tillräckliga upplysningar för att domstolen ska kunna göra en preliminär materiell prövning av yrkandet och bland annat avvisa en uppenbart ogrundad fordran eller en obefogad ansökan. Därför är standardformulär A, som återges i bilaga I, utformat så att det innehåller en så uttömmande förteckning som möjligt över de typer av bevisning som vanligen åberopas i mål om penningfordringar.

Sökanden bör därmed kunna lämna in en ansökan genom att fylla i relevanta fält i lämpliga avsnitt (huvudsakligen avsnitten 6–10) i standardformuläret. Inga bevis behöver bifogas men sökande kan göra det om de så önskar. I avsnitt 11 kan sökande vid behov lämna ytterligare intyganden och uppgifter. Även detta är frivilligt.

Eftersom domstolen endast kan överväga en ansökan på grundval av ansökningsformuläret finns det inget i förordningen som tillåter domstolen att begära styrkande handlingar. Däremot gäller att sökanden måste se till att ansökan innehåller tillräckliga upplysningar för att kraven enligt förordningen ska uppfyllas och se till att fordran förefaller välgrundad.

1.3 Behöriga domstolar

De behöriga domstolarna för det europeiska betalningsföreläggandet är de som har utsetts av medlemsstaterna och anmälts till kommissionen. Eftersom medlemsstaterna när som helst kan ändra dessa anmälningar är det viktigt att kontrollera de gällande anmälningarna när man ansöker om ett europeiskt betalningsföreläggande. Alla anmälningar offentliggörs i den europeiska civilrättsatlasen. Eftersom dessa anmälningar oftast är mycket allmänna och hänvisar till allmänna bestämmelser i processrätten behövs ibland ytterligare sökning för att hitta rätt domstol. Om domstolen har regional behörighet som är beroende av svarandens adress kan en viss domstol hittas med hjälp av verktyget "Behöriga domstolar" i den europeiska civilrättsatlasen. I några få fall har medlemsstaterna utsett särskilda domstolar för ärenden som rör ett europeiskt betalningsföreläggande. Om ansökan skulle skickas till en domstol som inte är behörig avgör den nationella lagstiftningen vilken åtgärd den domstolen ska vidta.

1.4 Att lämna in en ansökan

Varje medlemsstat ska samtycka till att tillåta ansökningar i pappersform om ett europeiskt betalningsföreläggande. Det finns inga ytterligare krav. På grundval av medlemsstaternas anmälningar till den europeiska civilrättsatlasen godtar vissa medlemsstater

ansökningar i pappersform endast om dessa skickas per post eller med rekommenderat brev. Medlemsstaterna kan också godta andra metoder för att lämna in ansökningar, bland annat i elektronisk form, t.ex. via fax eller e-post. Om ansökan lämnas i elektronisk form ska den skrivas under i enlighet med artikel 2.2. i direktiv 1999/93/EG i en form som erkänns av ursprungsmedlemsstaten. En sådan elektronisk signatur krävs inte om alternativa system för säker elektronisk kommunikation finns i ursprungsmedlemsstaten och är tillgängliga för behöriga användare och där sådana system har anmälts till kommissionen.

Innan en ansökan lämnas in bör man kontrollera i den europeiska civilrättsatlasen vilken metod som godkänns av en viss medlemsstat. Ansökan kan lämnas in antingen av sökanden eller av sökandens juridiska ombud. Observera att avgifter ofta måste erläggas till relevant domstol samtidigt med ansökan (<https://e-justice.europa.eu>).

2. Genomförande av förfarandet inför domstolen

Domstolen prövar ansökan men ingen bevisprövning förekommer. Domstolen kontrollerar att allt som anges i artikel 7 (kapitel III, s. 1) är uppfyllt. Så länge fordran inte är uppenbart oggrundad eller ansökan är obefogad ska domstolen ge sökanden möjlighet att vid behov komplettera eller rätta ansökan med hjälp av formulär B.

2.1 Ändring eller rättelse

Om domstolen kräver att sökanden ska komplettera eller rätta sin ansökan, ska den ange en tidsfrist som den anser vara lämplig med hänsyn till omständigheterna. Det står domstolen fritt att förlänga tidsfristen.

Först ska domstolen begära att sökanden kompletterar ansökan (ändring).

Om kraven efter ändring endast är uppfyllda för en del av fordran ska domstolen underrätta sökanden om detta. Sökanden ska uppmanas att godta eller avvisa ett förslag om ett europeiskt betalningsföreläggande för det belopp som domstolen angivit och ska informeras om följderna av sitt beslut. Formulär C ska användas för detta ändamål.

Om sökanden godtar domstolens förslag ska domstolen utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande för den del av fordran som godtas av sökanden (rättelse). Konsekvenserna med avseende på den återstående delen av den ursprungliga fordran ska regleras av nationell lagstiftning.

Om sökanden inte översänder sitt svar inom den tidsfrist som domstolen har angivit eller om sökanden avvisar domstolens förslag, ska domstolen avvisa ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande i dess helhet.

2.2 Avvisning av ansökan

Domstolen ska med användning av formulär D avvisa ansökan om

- villkoren i artiklarna 2, 3, 4, 6 och 7 inte är uppfyllda, eller
- fordran är uppenbart ogrundad, eller
- sökanden inte översänder sitt svar (som svar på domstolens förslag om ändring av ansökan) inom den tidsfrist som domstolen angivit, eller
- sökanden inte översänder sitt svar inom den tidsfrist som domstolen angivit eller avvisar domstolens förslag i enlighet med artikel 10.

Sökanden ska informeras om skälen till att ansökan avvisas.

Det går inte att överklaga ett beslut om att avvisa en ansökan, men ett sådant beslut ska inte hindra en sökande från att göra gällande fordran genom en ny ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande eller något annat förfarande som finns tillgängligt enligt lagstiftningen i en medlemsstat.

3. Utfärdande och delgivning av ett europeiskt betalningsföreläggande

3.1 Att fylla i formulär E

När ansökan (formulär A) har lämnats in och vid behov ändrats eller rättats på domstolens begäran utfärdar domstolen ett europeiskt betalningsföreläggande med användning av formulär E, som återges i bilaga V. I tillämpliga fall görs detta efter att relevanta domstolsavgifter har erlagts. Enligt artikel 12 i förordningen innehåller formulär E namn, adresser och övriga uppgifter om parterna och deras ombud samt föreläggandet till svaranden (eller svarandena, eftersom solidariskt betalningsansvar är tillåtet) att utbetala fordrans belopp till sökanden enligt beskrivningen i formulär A. En kopia av formulär A bifogas formulär E. I föreläggandet anges huvudfordran och eventuell ränta och för vilken tidsperiod denna beviljas (t.ex. till och med betalningsdatum) samt avtalsvite och kostnader enligt artikel 25 (se även skäl 26) i angiven valuta. Formulär E påminner svaranden om hans eller hennes rättigheter och skyldigheter (se "Viktigt meddelande till svaranden"), dvs. att antingen till sökanden betala det belopp som anges i betalningsföreläggandet eller att motsätta sig betalningsföreläggandet genom att lämna in ett bestridande till den domstol som utfärdade föreläggandet. Svaranden blir även upplyst om att föreläggandet utfärdades uteslutande på grundval av de uppgifter

som sökanden har lämnat och som domstolen inte verifierat, att föreläggandet blir verkställbart såvida inte ett bestridande lämnats in till domstolen (se artikel 16), och att om bestridande skulle lämnas in, ska förfarandet gå vidare vid de behöriga domstolarna i ursprungsmedlemsstaten ("automatisk övergång av ärendet", se skäl 24) i enlighet med reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden, såvida sökanden inte uttryckligen har begärt att förfarandet i så fall ska avbrytas. Om sökanden har begärt att förfarandet ska avbrytas skickas denna information inte till svaranden.

3.2 Utfärdande av ett europeiskt betalningsföreläggande – tidsfrister

3.2.1 När utfärdar domstolen ett europeiskt betalningsföreläggande?

Enligt artikel 12.1 ska domstolen snarast möjligt och normalt inom 30 dagar från inlämnandet av ansökan utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande om kraven för ett föreläggande är uppfyllda (se artikel 8). Perioden på 30 dagar ska inte omfatta den tid som sökanden använt för att komplettera, rätta eller ändra sin ansökan. Ovannämnda tidsfrist ska beräknas enligt bestämmelserna i rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1182/71 av den 3 juni 1971 om regler för bestämning av perioder, datum och frister (EGT L 124, 8.6.1971, s. 1).

3.2.2 När blir ett europeiskt betalningsföreläggande verkställigt?

Ett europeiskt betalningsföreläggande blir inte slutgiltigt omedelbart när det har utfärdats. I ett europeiskt betalningsföreläggande blir svaranden upplyst om att han eller hon antingen kan betala fordrans belopp eller lämna in ett bestridande till den domstol som utfärdade föreläggandet. Bestridandet ska sändas inom 30 dagar från det att svaranden delgivits föreläggandet (se artikel 12.3). Enligt artikel 12.4 b blir föreläggandet verkställbart om svaranden inte lämnar in ett bestridande till den domstol som utfärdade föreläggandet. Svaranden måste göra detta inom 30 dagar efter att han eller hon har delgivits föreläggandet (se avsnitt 4.2).

3.3 Delgivning av svaranden (kommissionen)

Det europeiska betalningsföreläggandet ska delges svaranden i enlighet med ursprungsmedlemsstatens nationella lagstiftning. Delgivningsmetoden måste dock uppfylla de krav som fastställts som processuella miniminormer i förordningen (artiklarna 13–15). Generellt är två typer av delgivning möjliga: antingen med bevis på att svaranden mottagit handlingen (artikel 13) eller utan bevis på att svaranden mottagit handlingen (artikel 14). Båda metoderna kan användas för svarandens ombud.

3.3.1 Delgivning med bevis på att svaranden eller svarandens ombud mottagit handlingen

Metoderna för delgivning med bevis på mottagning anges i artikel 13. En uttömmande förteckning finns i den artikeln.

Sammanfattningsvis tillåter metoderna följande:

- Personlig delgivning genom att svaranden undertecknar ett mottagningsbevis.⁽³⁾
- Personlig delgivning genom att den behöriga person som delgivit handlingen undertecknar ett dokument där det anges att svaranden tagit emot den eller utan stöd i lagen vägrat att ta emot den.⁽⁴⁾
- Delgivning per post genom att svaranden undertecknar och skickar tillbaka ett mottagningsbevis.
- Delgivning på elektronisk väg där svaranden undertecknar och skickar tillbaka ett mottagningsbevis.

⁽³⁾ Om delgivning behöver göras i en annan medlemsstat ska översändandet av handlingarna ske i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (EUT L 324, 10.12.2007, s. 79).

⁽⁴⁾ Se särskilt rätten att vägra att ta emot en handling i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007.

3.3.2 Delgivning utan bevis på att svaranden eller svarandens ombud mottagit handlingen

Svaranden kan också delges föreläggandet med någon av de metoder utan bevis på mottagning som anges i artikel 14. Dessa metoder får endast användas om svarandens adress med säkerhet är känd. De utesluter varje form av fiktiv delgivning (t.ex. *remise au parquet*).

Sammanfattningsvis tillåter metoderna följande::

- Personlig delgivning på svarandens adress till personer som bor i samma hushåll som svaranden eller är anställda där. Om svaranden är egenföretagare och i de fall svaranden är en juridisk person kan delgivning även ske i svarandens företagslokaler till personer som är anställda av svaranden.

I dessa fall måste delgivningen intygas genom

- ett dokument, undertecknat av den person som mottog delgivningen, eller
- ett dokument, undertecknat av den person som delgivit handlingen, där det anges vilket sätt som använts för delgivning, datum för delgivningen och namnet på den person som mottog delgivningen och i vilket förhållande den personen står till svaranden.

- Föreläggandet läggs i svarandens brevlåda eller deponeras på ett postkontor eller hos behöriga myndigheter.

I de fall som anges i den sista punkten ovan ska en skriftlig underrättelse om att föreläggandet har deponerats lämnas i svarandens brevlåda. Underrättelsen ska klart och tydligt ange att det rör sig om en domstolshandling eller att den har den rättsverkan att delgivning anses ha skett och att tidsfrister har börjat löpa. Delgivningen ska intygas med ett dokument undertecknat av den person som delgivit handlingen, där det anges vilket sätt som använts för delgivning, datum för delgivningen och namnet på den person som mottog delgivningen och i vilket förhållande den personen står till svaranden.

- Delgivning per post utan intyg när svarande har sin adress i ursprungsmedlemsstaten.
- Delgivning på elektronisk väg med automatisk sändningsbekräftelse, under förutsättning att svaranden i förväg uttryckligen har godkänt detta delgivningssätt.

4. Bestridande – svarandens rättigheter/möjligheter

4.1 Bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet

Svaranden kan lämna in ett bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet genom att använda formulär F i enlighet med artikel 16. Svaranden behöver inte ange skälen för bestridandet. Bestridandet ska sändas inom 30 dagar från det att svaranden delgivits föreläggandet. Perioden har beräknats i enlighet med rådets förordning (EG) nr 1182/71 om regler för bestämning av perioder, datum och frister (EGT L 124, 8.6.1971, s. 1). Delgivningsdatum räknas inte när perioden beräknas. Om slutet av perioden infaller på en allmän helgdag, en lördag eller söndag upphör tidsfristen vid utgången av påföljande arbetsdags sista timme. I enlighet med artikel 2.1 i rådets förordning (EG) nr 1182/71 avses med helgdag endast de dagar som är helgdagar i den medlemsstat där den domstol finns som utfärdar det europeiska betalningsföreläggandet.

Bestridandet ska lämnas in antingen i pappersform eller med hjälp av annat kommunikationsmedel, inbegripet på elektronisk väg, som godtas av ursprungsmedlemsstaten och som finns tillgängligt vid ursprungsdomstolen. Bestridandet kan även göras av ett ombud för svaranden.

Om ett godkänt bestridande lämnas in ska enligt artikel 17.1 förfarandet gå vidare vid de behöriga domstolarna i ursprungsmedlemsstaten i enlighet med reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden, såvida sökanden inte uttryckligen har begärt att förfarandet i så fall ska avbrytas. Enligt artikel 7.4 kan sökanden göra en sådan begäran när som helst innan föreläggandet utfärdas. Enligt artikel 17.2 ska övergången till ett ordinarie civilrättsligt förfarande regleras av lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten. Nationell lagstiftning får inte inverka menligt på sökandens ställning i ett senare ordinarie civilrättsligt förfarande.

4.2 Verkställbarhet

Om inget bestridande lämnas in inom 30-dagarsperioden, och med beaktande av skälig tid för bestridandet att komma fram, förklaras det europeiska betalningsföreläggandet verkställbart.

Domstolen ska använda formulär G för att förklara det europeiska betalningsföreläggandet verkställbart och ska skicka detta formulär till sökanden.

Enligt artikel 18.2 ska de formella förutsättningarna för verkställbarhet regleras av lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten. Ett europeiskt betalningsföreläggande som blivit verkställbart i ursprungsmedlemsstaten ska enligt artikel 19 erkännas och verkställas i de övriga medlemsstaterna utan att det behövs någon verkställbarhetsförklaring och utan att det

III. Förfarandet för att utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande

finns någon möjlighet att motsätta sig dess erkännande. Verkställighet kan bara vägras enligt bestämmelserna i artikel 22.

5. Möjliga korrigerande åtgärder/försvar för parterna

5.1 Vad kan sökanden göra om ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande är ofullständig, innehåller ett fel, kräver ändring eller avvisas?

5.1.1 Vad kan en sökande göra om en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande är ofullständig eller innehåller ett fel (artikel 9)?

Om ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande inte uppfyller kraven i artikel 7, dvs. är ofullständig eller innehåller ett fel, ska den behöriga domstolen ge sökanden möjlighet att komplettera eller rätta ansökan (se artikel 9.1) med användning av standardformulär B, som återges i bilaga II. Domstolen ska begära att sökanden kompletterar eller rättar ansökan inom en tidsfrist som domstolen anser vara lämplig med hänsyn till omständigheterna. Denna bestämmelse gäller inte för fordringar som är uppenbart ogrundade eller obefogade.

5.1.2 Vad kan sökanden göra om endast en del av fordran uppfyller kraven för ett europeiskt betalningsföreläggande (artikel 10)?

Om kraven för ett europeiskt betalningsföreläggande (se artikel 7) endast är uppfyllda för en del av fordran ska domstolen informera sökanden om detta med användning av standardformulär C, som återges i bilaga III, och uppmana sökanden att godta eller avvisa ett förslag om ett europeiskt betalningsföreläggande för det belopp som domstolen angivit. Sökanden ska svara genom att återsända det standardformulär C som domstolen skickat, inom en tidsfrist som domstolen har angivit (se artikel 9.2). Om sökanden godtar domstolens förslag ska domstolen utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande (se artikel 12) för den del av fordran som godtas av sökanden.

Konsekvenserna med avseende på den återstående delen av den ursprungliga fordran ska regleras av nationell lagstiftning (se artikel 10.2). Om sökanden inte översänder sitt svar inom den tidsfrist som domstolen har angivit eller om sökanden avvisar domstolens förslag, ska domstolen avvisa ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande i dess helhet.

Om sökanden inte godtar domstolens förslag kan han eller hon besluta att ta tillbaka sin ansökan och gå vidare med ärendet enligt ordinarie civilrättsliga förfaranden.

5.1.3 Vad kan sökanden göra om en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande avvisas (artikel 11)?

Beslut om att avvisa ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande kan inte överklagas, men ett sådant beslut ska inte hindra en sökande från att göra gällande fordran genom en ny ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande eller något annat förfarande som finns tillgängligt enligt lagstiftningen i en medlemsstat.

5.2 Vad kan en gäldenär göra i ursprungsmedlemsstaten när ett europeiskt betalningsföreläggande utfärdas?

5.2.1 Lämna in ett bestridande i ursprungsmedlemsstaten (artikel 16)

Svaranden kan inom 30 dagar från delgivningen lämna in ett bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet vid ursprungsdomstolen genom att använda standardformulär F, som återges i bilaga VI. Om ett bestridande lämnas in inom tidsfristen på 30 dagar (se artikel 16.2) ska förfarandet gå vidare vid de behöriga domstolarna i ursprungsmedlemsstaten i enlighet med reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden, såvida inte sökanden uttryckligen begärt att förfarandet i så fall ska avbrytas.

5.2.2 Förnyad prövning i undantagsfall i ursprungsmedlemsstaten (artikel 20.1)

Efter utgången av tidsfristen på 30 dagar för att lämna in ett bestridande ska svaranden ha rätt att ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet hos den behöriga domstolen i ursprungsmedlemsstaten när

1. a) betalningsföreläggandet har delgivits svaranden på något av de sätt som föreskrivs i artikel 14, dvs. utan bevis för mottagande av svaranden, och
b) delgivning har, utan svarandens förskyllan, inte skett i så god tid att denne haft möjlighet att förbereda sitt svaromål,⁽⁵⁾

eller

2. svaranden utan egen förskyllan har varit förhindrad att bestrida fordran på grund av force majeure eller exceptionella omständigheter, förutsatt att svaranden i vilketdera fallet vidtar åtgärder utan dröjsmål.

⁽⁵⁾ Exempelvis om svaranden låg på sjukhus, var bortrest i affärsangelägenheter osv.

5.2.3 Förnyad prövning i ursprungsmedlemsstaten om det europeiska betalningsföreläggandet har utfärdats felaktigt (artikel 20.2)

Svaranden ska efter utgången av tidsfristen på 30 dagar ha rätt att ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet vid den behöriga domstolen i ursprungsmedlemsstaten, när det är uppenbart att betalningsföreläggandet har utfärdats felaktigt med avseende på de villkor som fastställs i denna förordning, eller på grund av andra exceptionella omständigheter.

Anmärkning: Om domstolen avslår svarandens ansökan på grund av att inget av de skäl för förnyad prövning som anges i punkterna 5.2.2 och 5.2.3 är tillämpligt, ska det europeiska betalningsföreläggandet ha fortsatt rättsverkan. Om domstolen beslutar att en förnyad prövning är motiverad på grund av ett av de skäl som anges i de punkterna ska det europeiska betalningsföreläggandet förlora sin giltighet.

IV. Erkännande och verkställbarhet av europeiska betalningsförelägganden i andra medlemsstater

1. Allmänna principer

Ett europeiskt betalningsföreläggande som blir verkställbart i ursprungsmedlemsstaten – dvs. i en medlemsstat där det utfärdades, är verkställbart i alla andra medlemsstater. Ingen verkställbarhetsförklaring behövs i verkställighetsmedlemsstaten. Myndigheterna i verkställighetsmedlemsstaten får inte pröva de omständigheter eller förfaranden som ledde till att föreläggandet utfärdades, förutom i de situationer som anges i artiklarna 22 och 23. Ingen omprövning i sak får göras i verkställighetsmedlemsstaten.

Verkställighetsförfarandet regleras av lagstiftningen i verkställighetsmedlemsstaten, utan att det påverkar bestämmelserna i förordningen.

2. Inlämnande av en verkställighetsansökan

Sökanden måste ansöka om verkställighet till den behöriga domstolen eller myndigheten i den medlemsstat där verkställighet krävs. Vilka dessa myndigheter är kan variera mellan olika medlemsstater. Uppgifter om behöriga domstolar och myndigheter finns i Europeiskt Rättsligt Nätverk på privaträttens område på portalen European e-justice.

Sökanden ska ange behörig domstol eller myndighet tillsammans med en kopia av föreläggandet i den form detta förklarats verkställbart av ursprungsdomstolen, vilket räcker för att fastställa föreläggandets äkthet, samt en verkställighetsförklaring (formulär G).

3. Översättning

Sökanden kan bli ombedd att tillhandahålla en kopia av det europeiska betalningsföreläggandet på ett annat språk än det som använts av ursprungsdomstolen. Som en allmän regel ska det europeiska betalningsföreläggandet tillhandahållas på verkställighetsmedlemsstatens officiella språk, eller på något av dess officiella språk, om inte den medlemsstaten har angett att den godtar förelägganden på ett eller flera av EU:s övriga officiella språk. Närmare uppgifter om vilka språk som godtas av varje medlemsstat finns i den europeiska civilrättsatlasen. När en sökande kontrollerar dessa uppgifter ska han eller hon även tänka på att det i medlemsstater som har fler än ett officiellt språk kan krävas en översättning till det språk som anges för en viss del eller region i den medlemsstaten. Översättningen ska vara bestyrkt av en behörig person i någon av medlemsstaterna.

4. Hinder mot verkställighet

Sökanden kan vidta följande åtgärder i verkställighetsmedlemsstaten, även om dessa aldrig kan leda till en förnyad prövning i sak av det europeiska betalningsföreläggandet.

4.1 Hinder mot verkställighet (artikel 22)

Sökanden har möjlighet att ansöka om hinder mot verkställighet (se artikel 22) om det europeiska betalningsföreläggandet är oförenligt med ett tidigare beslut eller föreläggande som tidigare meddelats i en medlemsstat eller i tredjeland, om

- det tidigare beslutet eller föreläggandet avsåg samma sak och samma parter, och
- det tidigare beslutet eller föreläggandet uppfyller de nödvändiga villkoren för erkännande i verkställighetsmedlemsstaten, och
- den omständighet som gör besluten oförenliga inte kunde ha åberopats som en invändning under domstolsförfarandet i ursprungsmedlemsstaten.

Verkställighet ska på begäran vägras även om och i den omfattning som svaranden till sökanden erlagt det angivna beloppet i det europeiska betalningsföreläggandet.

4.2 Vilandeförklaring eller begränsning av verkställigheten (artikel 23)

Svaranden kan ansöka om vilandeförklaring eller begränsning av verkställigheten av det europeiska betalningsföreläggandet (se artikel 23) om svaranden har ansökt om förnyad prövning i enlighet med artikel 20. I sådana fall får den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten

- begränsa verkställighetsförfarandet till säkerhetsåtgärder, eller
- göra verkställigheten beroende av att det ställs en sådan säkerhet som domstolen eller myndigheten bestämmer, eller
- när det föreligger exceptionella omständigheter, låta verkställighetsförfarandet vila.

***Europe Direct är en tjänst som hjälper dig att få svar
på dina frågor om Europeiska unionen.***

Gratis telefonnummer (*):

00 800 6 7 8 9 10 11

(*) Vissa mobiltelefonoperatörer tillåter inte 00 800-nummer eller avgiftsbelägger dem.

© Fotolia, Istockphoto

© Europeiska unionen, 2012
Kopiering tillåten med angivande av källan.

Printed in Belgium

TRYCKT PÅ PAPPER SOM BLEKTS UTAN ELEMENTÄRT KLOR (ECF).

Kontaktuppgifter

Europeiska kommissionen
Generaldirektoratet för rättsliga frågor
Europeiskt Rättsligt Nätverk
på privaträttens område
just-ejn-civil@ec.europa.eu
<http://ec.europa.eu/justice/civil>

Publikationsbyrån

Europeiskt Rättsligt Nätverk
på privaträttens område

ISBN 978-92-79-21590-2

9 789279 215902

doi:10.2838/40398